

प्रेरणा

आत्मज्ञान प्रचार संघद्वारा प्रकाशित

वर्ष : २ अङ्क : ६

चैत्र : २०७८

अप्रिल २०२२

मानवता र मुस्कानको मूल्य

यो जीवन एउटा यस्तो उपहार हो । यसलाई फेरि पाउन सकिँदैन । यो जीवनको भरपुर लाभ उठाउनुहोस् । तपाईं जो हुनुहुन्छ, जस्तो हुनुहुन्छ नि यो पृथ्वीमा तपाईंजस्तो न त कहिल्यै कोही थियो न कोही हुने नै छ ।

हरेक मानिस आफ्नो जीवनमा एउटा दियोजस्तै हो । दियोले उज्यालो दिन्छ । यसले म कसलाई उज्यालो छरिरहेको छु भनेर हेर्दैन । उसको छेउमा यदि चोर या सन्त जो आएका भए पनि तिनका लागि उत्तिकै प्रकाश दिन्छ । हामीले जति पनि फरक छुट्टयाएका छौं नि त्यस कुरासँग दियोले कुनै पनि सम्बन्ध राख्दैन । यसको काम त केवल प्रकाश छर्नु हो । यो कुरा सूर्यले सारा संसारमा उज्यालो छरेजस्तै हो । सूर्यले 'यो चोर हो या असल मानिस हो' भनेर हेर्दैन ।

हामीले एक-अर्काको जीवनमा अलिकति आनन्द र मुस्कान ल्याउनुपर्छ । यदि हामीले त्यस्तो गर्न थाल्यौं अर्थात् हरेक मानिसले त्यस्तो कार्य गर्न थालेपछि यो सबै माहोल नै परिवर्तन हुन्छ ।

मेरो स्रोत अर्थात् मेरो शान्तिको स्रोत मभित्रै छ । मैले त्यो स्रोतसँग नाता गाँसेर त्यसलाई बाहिर प्रकट गरेपछि एउटा छुट्टै वातावरण बन्नेछ । त्यसपछि म सबैसँग खुशी बाँड्नका लागि तयार हुनेछु । हामीलाई यो कुरा थाहा हुनु अपरिहार्य छ ।

दुई प्रकारका मानिसहरू छन् । एकजना त्यस्ता मानिस जोसँग तपाईं एक मिनेट पनि बिताउन सक्नुहुन्न । अनि, अर्का त्यस्ता मानिस जसले तपाईंको जीवनमा अलिकति मुस्कान भरिदिन्छन्, अलिकति खुशी ल्याइदिन्छन् । हामीले एक-अर्काको जीवनमा अलिकति आनन्द र मुस्कान ल्याउनुपर्छ । यदि हामीले त्यस्तो गर्न थाल्यौं अर्थात् हरेक मानिसले त्यस्तो कार्य गर्न थालेपछि यो सबै माहोल नै

परिवर्तन हुन्छ, अनि उनले तपाईंका सारा समस्यालाई आफ्नो काँधमा लिएर हिँड्छन् भन्ने पनि होइन । होइन ! उनले केवल एउटा सानो काम के गर्नु भने तपाईंको जीवनमा एउटा बलिरहेको दियो बन्न ।

यस्तो कार्य हामी सबैले गर्न सक्छौं । यसका लागि तालिमको आवश्यकता पर्दैन । यसका बारेमा हामी सोच्दैनौं । यो मानवता हो । जब मानिसले आफूले आफूलाई नै चिन्दैन भने उसको मानवता के हो भनेर उसले बुझ्न सक्दैन । यस कुरालाई बुझ्नु अत्यन्तै आवश्यक छ, किनभने जब विपत्ति आउँछ, जब सडकट आइपर्छ त्यो समयमा हामीले कसैका लागि केही गर्न सक्छौं । यदि केही गर्न सकियो भने त त्यसबाट अर्को मानिसलाई अलिकति भए पनि चैन प्राप्त हुन्छ । यी त याद गर्नुपर्ने साना-साना कुरा हुन् तर हामी यी कुरालाई बिर्सनु हुँदैन भन्ने कुरालाई नै बिर्सन्छौं ।

प्रेम रावतद्वारा सम्बोधन

सन् २०२२ सालको प्रेम रावतको सार्वजनिक सम्बोधन नयाँ वर्षको विशेष सन्देशबाट प्रारम्भ भयो । त्यसपछि 'शान्तिका लागि एकत्रित' शीर्षकको विशेष कार्यक्रम सम्पन्न भयो भने होली पर्वको सन्दर्भमा उहाँले विशेष सन्देश प्रस्तुत गर्नुभयो । उक्त सम्बोधन लगत्तै भारतका विभिन्न स्थानमा गई उहाँले 'प्रेरणा' नाम दिइएको श्रद्धालावद्ध कार्यक्रमलाई सम्बोधन गर्नुभयो । त्यस अन्तर्गत दिल्ली, कोलकाता, राँची, जयपुर र मुम्बईका विभिन्न हल तथा ग्राउन्डमा उत्साहजनक कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो । यसका साथै रेडियो अन्तर्वाता र 'हियर योरसेल्फ' अर्थात् 'आफूले आफैँलाई सुन्नुहोस्' पुस्तकलाई सार्वजनिक गर्ने 'लेखक विशेष कार्यक्रम' समेत समावेश थियो । यी सबै कार्यक्रमलाई टाइमलेसटुडे मार्फत र केही कार्यक्रमलाई अन्जन टीभी मार्फत प्रत्यक्ष प्रसारण गरिएको थियो ।

यसभित्र

गतिविधिहरू

लघुकथा : दुई भ्यागुता

हाइकु : तँ तँ र म म

दोहा : सन्त कविरदास

चुटुकिला : डाक्टर र यमदूत

शान्तिको अभावमा समृद्धि अधुरो हुन्छ !

नियमित अनलाइन कार्यक्रम

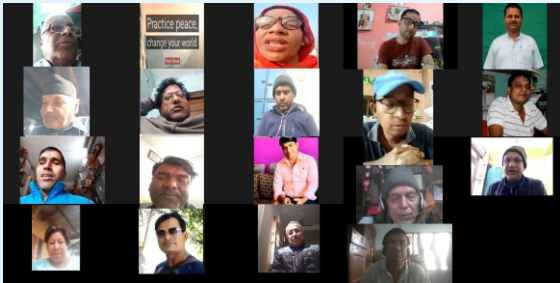
कार्यक्रमहरू	कार्यक्रम सङ्ख्या	सहभागीहरू
जिल्ला प्रचार संयोजक बैठक	४	९५
प्रेम संवाद कार्यक्रम	१६	६००
सुधारगृह टिम विशेष बैठक	४	८१
सङ्गीत सम्बन्धी बैठक	३	४१
सामाजिक सञ्जाल सचेतना कार्यक्रम	४	११८
अनलाइन शान्तिको उपहार कार्यक्रम	२	६
शान्ति शिक्षा कार्यक्रमको तयारी बैठक	२	८
प्रचार सहायक प्रेरणादायक कार्यक्रम	४	१८७

एफ.एम. रेडियो र टीभीमा शान्ति सन्देश

एकदशक अगाडिदेखि एउटा एफ.एम.वाट प्रारम्भ भएको प्रेम रावतको शान्ति सन्देश कार्यक्रम हाल आएर २५ ओटा रेडियो स्टेसनमा नियमित प्रसारण भइरहेको छ। 'उमङ्ग' नामक उक्त कार्यक्रम हिन्दी भाषामा दुईओटा र बाँकी सबै रेडियो स्टेसनमा नेपाली भाषामा प्रसारण हुने गर्दछ। लगभग ४ लाख ४५ हजार श्रोताहरूले यस कार्यक्रम मार्फत शान्ति सन्देशको लाभ लिइरहेका छन्। त्यस्तै गरी, दुईवर्ष अघिदेखि बुद्ध टीभीबाट शुभारम्भ भएको 'आफ्नो खोजी' नामक शान्ति सन्देश कार्यक्रम हाल काष्ठमण्डप टीभीमा बिहान ६:०० बजे र सूर्योदय टीभीमा बिहान ६:३० बजे हरेक दिन नेपाली भाषामा प्रदर्शन हुने गर्दछ।

जागरण कार्यक्रमले बढाएको सहभागिता

हरेक महिना नेपालभरिका जिल्ला संयोजकहरूको अनलाइन बैठक गरिन्छ। उक्त बैठकमा प्रचार कार्यालयले जिल्लामा भएका प्रचार गतिविधि, प्रगति, समस्या लगायत विविध विषयहरूमा छलफल गर्छ। यसै क्रममा उदयपुर जिल्लाले केन्द्रमा कोभिड १९ का कारण बढेको निराशा र न्यून उपस्थितिलाई चिर्न उपाय खोज्दै मद्दत माग्यो। प्रचार कार्यालयले केन्द्रस्तरमा जागरण कार्यक्रम गर्न पावरप्व्वाइन्ट प्रस्तुतिको सामग्री तथा प्रेरणादायी भिडियो पठाई कसरी प्रभावकारी कार्यक्रम गर्न सकिन्छ, भन्ने बारेमा परामर्श समेत प्रदान गर्‍यो। फलस्वरूप त्यहाँ ज्ञान प्राप्त व्यक्तिहरूका लागि गरिएका जागरण कार्यक्रमले केन्द्रहरूमा हौसला र उत्प्रेरणा वृद्धि भई सहभागितामा समेत उत्साहजनक रूपले वृद्धि भएको छ। अन्य जिल्लाहरूमा समेत क्रमशः यसरी नै सहभागिता बढिरहेको छ।

'हियर योरसेल्फ' पुस्तकले प्रदेश १ को टिममा बढाएको व्यस्तता

प्रेम रावतद्वारा लिखित 'हियर योरसेल्फ' (सन् २०२१) पुस्तक नेपालमा आइपुगेपश्चात् प्रदेश १ स्थित विराटनगर, धनकुटा लगायतका क्षेत्रको एउटा टिमलाई फुर्सदै छैन। यो पुस्तक आउनासाथ उहाँहरूले दोहो-च्याएर पढ्नुभयो। यसैक्रममा उहाँहरूले उक्त पुस्तकलाई प्रचारप्रसार गर्ने अठोट गर्नुभयो। पुस्तक वितरणका लागि समूह निर्माण गर्नुभयो। उक्त समूहद्वारा वर्तमान प्रधानमन्त्री

शेरबहादुर देउवादेखि पूर्वप्रधानमन्त्री केपी शर्मा ओलीसम्मलाई यो पुस्तक उपहारका रूपमा प्रदान गरिसकिएको छ। उहाँहरूद्वारा प्रदेश १ का मुख्यमन्त्री राजेन्द्रकुमार राईदेखि नेपाल प्रज्ञा प्रतिष्ठानका उपकुलपति डा. जगमान गुरुङजस्ता व्यक्तित्वका हातमा पनि यो पुस्तक पुगिसकेको छ। उहाँहरू अहिले सीडीओ, राजनीतिक दलका नेता, प्रहरी प्रमुख, व्यवसायी, प्रशासनिक व्यक्तित्वदेखि विद्यालय र पुस्तकालयसम्म पुग्नुभएको छ।

उहाँहरूले यो पुस्तक वितरणका क्रममा आमसञ्चारका बारेमा थप ज्ञान हासिल भएको महसुस गर्नुभएको छ। ठूला मान्छेसमक्ष जानुअघि आफूलाई तयार पार्नका लागि प्रेम रावतका बारेमा तथ्यपरक जानकारी राख्नु आवश्यक ठान्नुहुन्छ। आम जनमानसबाट आउने प्रश्नको उत्तर कसरी सटिक र स्पष्ट रूपमा दिने भनेर पनि अभ्यास गर्ने गरेको कुरा सुनाउनुहुन्छ। "हामी एकपटक धनकुटामा सीडीओ साबकहाँ यो पुस्तक लिएर गयौं। उहाँले भन्नुभयो, आजसम्म मानिसहरू खालि समस्या लिएर मात्रै यहाँ आउनुहुन्थ्यो। या त केही माग्न भनेर यहाँ आउनुहुन्थ्यो तर तपाईंहरू त यति धेरै राम्रो कुरालाई सित्तैमा दिन पो आउनुभएको छ। कति राम्रो कुरा!" उहाँहरूमध्येका एकजनाले बताउनुभयो।

त्यस टिममध्येका अर्का सदस्यले भन्नुभयो, "एकपटक हामी सुनसरी जिल्लाका एस.पी. साबलाई भेट्न जाँदा निकै रमाइलो भयो। हामीले गेटमा गएर भन्यौं, 'एस.पी साबलाई एउटा गिफ्ट दिन खोजेको। सरसँग भेट्न मिल्छ त!' एकजना कसैले हामी आएको सूचनालाई भित्र पुऱ्याउनासाथ उहाँ त दगुदै आउनुभयो। आफूले चलाउँदै गरेको मिटिङलाई समेत रोकेर हाम्रो कुरालाई सुन्नुभयो। उहाँको मुहारमा देखिएको खुशीले हामी पनि अचम्मित भइरहेका थियौं।" उहाँहरू आफ्नो अनुभव सुनाउँदै यो पुस्तकको वितरण कार्यले प्रचारमा एउटा नयाँ बाटो प्रदान गरेको महसुस गर्नुहुन्छ।

नेपालको परिप्रेक्ष्यमा देशका विभिन्न जिल्लामा यो पुस्तक वितरण कार्यले निरन्तरता पाइरहेको छ। हार्पर कोलिन्स, न्युयोर्क, अमेरिकाले सन् २०२१ मा प्रकाशनमा ल्याएको अङ्ग्रेजी भाषाको यस पुस्तकले नेपालमा निकै सकारात्मक प्रभाव बढाएको देखिन्छ।

दुईओटा भ्यागुता थिए । एउटा समुद्रमा बस्थ्यो र अर्को तलाउमा बस्थ्यो । दुवै भ्यागुता साथी-साथी थिए । एकदिन समुद्रमा बस्ने भ्यागुतो तलाउमा बस्ने भ्यागुताकोमा पाहुना लाग्न भनेर गयो । दुवैको कुराकानी चलिरहेको थियो । यत्तिकैमा तलाउमा बस्ने भ्यागुताले सोध्यो, 'तिम्रो समुद्र कतिको ठूलो छ ?'

समुद्रमा बस्ने भ्यागुताले भन्यो- 'एकदमै ठूलो छ !'

तलाउमा बस्ने भ्यागुताले तलाउको एउटा क्षेत्रमा घेरा लगाएर सोध्यो- 'के यतिको ठूलो छ ?'

उसले भन्यो, 'होइन, योभन्दा त निकै ठूलो छ ।'

फेरि अर्कोले पहिलाको भन्दा ठूलो एउटा घेरो बनाएर सोध्यो- 'के यतिको ठूलो छ त ?'

उसले भन्यो, 'होइन, समुद्र त योभन्दा पनि निकै ठूलो हुन्छ ।'

अनि, तलाउमा बस्ने भ्यागुताले पूरै तलाउलाई घुमेर घेरो लगाएपछि भन्यो- 'तिम्रो समुद्र योभन्दा ठूलो त हुनै सक्दैन किनभने मेरो पोखरी तिम्रो समुद्रभन्दा कैयौं गुणा ठूलो छ ।'

उसले भन्यो, 'होइन, समुद्र योभन्दा त निकै ठूलो हुन्छ ।'

त्यसपछि तलाउमा बस्ने भ्यागुताले भन्यो, 'मलाई विश्वासै भइरहेको छैन । त्यो त पोखरीभन्दा ठूलो हुनै सक्दैन ।'

फेरि समुद्रमा बस्ने भ्यागुताले सम्झाउँदै भन्यो- 'मित्र, भोलि तिम्री मसँगै जाऊँ । म तिम्रीलाई समुद्र कत्रो हुन्छ भनेर देखाउनेछु ।'

भोलिपल्ट दुवै भ्यागुता सँगै गए । पोखरीमा बस्ने भ्यागुतो समुद्र देखेपछि आश्चर्यचकित भयो । समुद्र त एकदमै ठूलो थियो । त्यसको त सीमाना पनि आँखाले देखुन्जेलसम्मको थियो ।

त्यसपछि पोखरीमा बस्ने भ्यागुताले भन्छ, 'हो मित्र, तिम्रीले ठिकै भनिरहेका थियो । मैले समुद्र देखेकै थिइन । त्यसकारण म त यति मात्र भन्न सक्थेँ, 'मेरो तलाउ तिम्रो समुद्रभन्दा ठूलो छ' तर अब मलाई थाहा भयो मेरो पोखरी त समुद्रका अघि केही पनि होइन रहेछ ।

हामी पनि यस्तै विचारमा रुमल्लिएका हुन्छौं । हामी आफ्नो धारणाको संसारमा एउटा सानो तलाउमा रहेर के सोच्छौं भने यो मेरो संसारभन्दा राम्रो अरू केही पनि छैन ।

हाइकु

तँ तँ र म म
बाँचुन्जेल संसार
गन्तव्य एकै ।

 -प्रथमविक्रम थापा

१.

दुःखमा सुमीरण सबैले गर्छन्, गर्दैनन् कोही सुखमा जो सुखमा सुमीरण गर्छन्, किन हुन्छ दुःख उसमा !

२.

सुखमा सुमीरण गरेनन्, दुःखमा गर्छन् याद कबिरदास भन्छन्, कसले सुन्छ, तिम्रो विलाप ।

३.

नहेर्नुहोस् भेष साधुको, सोध्नुहोस् उनको ज्ञानलाई मूल्य सोध्नुहोस् तरवारको, ध्यान नदिनुहोस् म्यानलाई ।

४.

माटोले भन्छ कुमालेसँग, तिम्री के मुछ्छौ र मलाई ? एकदिन यस्तो आउनेछ, मै मुछ्छिदिनेछु तिम्रीलाई ।

५.

जाँतो घुमेको देखेर, रोए कबिरदासजी दुई पाटाका बिचमा, सग्लो बचेन कोही ।

६.

जाँतो-जाँतो भन्छन् सबैले, भन्दैनन् कोही मानी जो मानीको साथमा हुन्छ, रौँ जति पनि हुन्न हानी ।

(सन्त कबिरदासको दोहाबाट भावानुवाद गरिएको)

चुटकिला

डाक्टर र यमदूत

एकजना डाक्टरलाई थाहा थियो उनको मृत्युको समय नजिकै आउँदै छ । उनलाई थाहा थियो मरेपछि यमदूतले लानेछन् । त्यसकारण उनले आफ्नो पुतला (प्रतिबिम्ब) बनाए । काटीकुटी आफूजस्तै । अनि, आफ्नो मृत्युको घडी नजिकिएपछि पुतलालाई आफूसँगै सुताए । केही पनि नबोलीकन, कतै चलमल नगरिकन । यमदूत उनलाई लिन आए । दुईजना दुरुस्त उस्तै मानिस सुतेको देखेपछि यमदूत पनि द्विविधामा परे ।)

यमदूतले पनि सोचे- अब कसलाई लाने ! एकजनालाई मात्रै लानुपर्ने छ । यहाँ त दुईजना सुतिरहेका छन् ।

एकछिनपछि यमदूत भन्छन्-

यमदूत : डाक्टरसाहेब । मैले मानेँ तपाईंलाई । यस्तो पुतला बनाउनुभएको छ । यस्तो पुतला बनाउनुभएको छ । म पनि आश्चर्यचकित भएँ तर तपाईंले एउटा कुरा बिर्सनुभएछ नि ! (त्यसपछि डाक्टर पनि चुप लागेर बस्नै सकेनन्)

डाक्टर : मैले के बिर्सँ र ?

यमदूत : यही कुरा बिर्सनुभयो । तपाईं चुप लागेर बस्न बिर्सनुभयो । तपाईंलाई यही कुराको घमण्ड थियो ।

त्यसपश्चात् यमदूतले ती डाक्टरलाई लिएर गए ।

शान्तिको अभावमा समृद्धि अधुरो हुन्छ !

मानिसलाई किन शान्तिको आवश्यकता पर्छ ? हामी आफ्नै साथमा लिएर गइन्छु भने जसरी पैसा सङ्कलन गर्छौं । वास्तवमा यो तपाईंसँग जाँदैन । यसलाई यहीं छोड्छौं । त्यो अरू कसैको हुनेछ । इतिहासलाई हेर्दा यो यसै गरी चलिरहेको छ । अहिले तपाईं बस्नुभएको घर पनि दश-बीस वर्ष पहिलातिर सायद अरू कसैको थियो होला । अर्थात्, तीसौं वर्षपछि यदि तपाईं जानुभएमा कोही अरूकै नाममा जानेछ । धेरै मानिसहरू आउँछन् अनि यहाँबाट विदा हुन्छन् । यो सबैका लागि साझा विषय हो ।

तथापि, यो जीवन किन पाइएको छ ? हामी किन यहाँसम्म आएका छौं ! के सम्भावना छ ? हामी धेरै पहिलादेखि नै लडाइँ त गरिरहेकै छौं । तथापि, आजसम्म भएका लडाइँमा कसैले जित हासिल गरेपश्चात् सबै युद्ध समाप्त भएको देख्न पाइएको छैन । यसको अर्थ त के हो भने लडिरहनुहुन्छ, लडिरहनुहुन्छ, लडिरहनुहुन्छ ! अनि, केही पनि हात लाग्दैन ।

युद्धका निम्ति यतिका धेरै पैसा खर्च हुन्छ । विज्ञानको ऊर्जालाई यति धेरै खर्चेर पनि यसबाट केही भइरहेको छैन । यद्यपि, एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा 'शान्ति' का लागि हामीले कोसिस गरेनौं !

जुन वस्तु, जुन चीज, जुन कुराका कारणले पहिला लडाइँ भयो त्यो घटना फेरि दोहोरिन पनि सक्छ । आखिर, भगडा गर्नुको तुक नै के भयो र ! 'कुनै यस्तो वस्तुका लागि लडाइँ गरेपश्चात् कुनै यस्तो परिवर्तन भएर फेरि लडाइँ गर्नुपर्ने अवस्था हुनुहुँदैनथ्यो !' तर, यस्तो त हुँदैन । फेरि त्यही कुरालाई दोहोर्याइरहन्छ ।

यो कुनै समाधान होइन । अनि, के हासिल भयो र ! युद्धका निम्ति यतिका धेरै पैसा खर्च हुन्छ । विज्ञानको ऊर्जालाई यति धेरै खर्चेर पनि यसबाट केही भइरहेको छैन । यद्यपि, एउटा महत्त्वपूर्ण कुरा 'शान्ति' का लागि हामीले कोसिस गरेनौं ! 'वृद्धावस्थामा पुगेपछि, अवकाश लिएपछि मात्रै शान्तिका बारेमा सोच्नेछु' भनेर हाम्रो ध्यान त्यतातिर जाने गर्दछ । तर, समृद्धिको अर्थ के हो- पैसा पनि होओस्, राम्रो स्वास्थ्य होओस् अनि शान्ति पनि होओस् । शान्तिको अभावमा त्यो समृद्धि अधुरो रहन्छ ।

शान्ति के हो ? के यो कुरा बुझ्नका लागि सबैभन्दा पहिला शान्तिको परिभाषा जान्नु आवश्यक होला त ! त्यो केवल शान्तिको परिभाषा मात्रै हो । त्यो शान्ति होइन । मानिसहरू शान्तिको खोजीमा जानुपूर्व आफ्नो परिभाषालाई अगाडि राख्छन् । वास्तवमा एउटा शान्ति हामीभित्रै छ । सबैभित्र छ ! यो संसारमा आफूभित्र शान्ति नभएको कुनै पनि मानिस छैन । चाहे उसले जस्तोसुकै कार्य गरेको भए पनि त्यो शान्ति उसमा निहित रहन्छ ।

बाहिरको परिस्थिति जस्तोसुकै होओस्, चाहे तपाईं जस्तोसुकै अवस्थामा हुनुहोओस् तर शान्ति तपाईंमा समाहित भएको हुन्छ । शान्तिको कुनै पनि परिभाषा हुँदैन । किनभने, शान्तिलाई अनुभव गर्न सकिन्छ । वास्तविक शान्ति मानिसभित्र छ । आफूले आफूलाई चिन्ने, आफूले आफूलाई पहिचान गर्ने कुराको सम्बन्ध त्यही शान्तिसँग गाँसिएको हुन्छ । वास्तवमा यो सम्भावना हरेक मानिसमा रहेको छ ।

कतिपय मानिसहरू जेलमा बन्दी जीवन जिइरहेका हुन्छन् । कैदीखानाभित्र हुन्छन् तर पनि शान्तिको अनुभव गरिरहेका हुन्छन् ।

हाम्रो बुझाइमा त कसैको उमेरका आधारमा यसको सम्बन्ध रहन्छ । यद्यपि, यो यस्तो कुरा होइन । चार वर्ष, पाँच-दश या त सय वर्षको भए पनि हामीलाई सधैं शान्तिको आवश्यकता पर्दछ । शान्तिको अभावमा हाम्रो जीवन अस्थिर भइरहन्छ । अचम्मको कुरा के हो भने हामीलाई त यो अस्थिरता भइरहेको कुरामा समेत हेक्का रहँदैन । हामी त अनेकन् चीजबीजका पछि दौडन्छौं । वास्तवमा ती चीजसँग हामीले सम्बन्ध राख्नु आवश्यक छैन ।

मानिसहरूको बुझाइमा शान्तिको अर्थ कुनै अग्लो पहाडमा चढ्नु हो भन्ने पनि हुन्छ । 'तपाईं आँखा बन्द गर्नुहोस्, तपाईं व्यापारलाई बन्द गर्नुहोस् !' अहं, यो शान्ति हुँदै होइन । कतिपय मानिसहरूले संन्यास धारण गरेका हुन्छन् तर पनि तिनमा भित्री रूपमा अशान्ति भइरहेकै हुन्छ । अर्कातिर, कतिपय मानिसहरू जेलमा बन्दी जीवन जिइरहेका हुन्छन् । कैदीखानाभित्र हुन्छन् तर पनि शान्तिको अनुभव गरिरहेका हुन्छन् । जसमा शान्ति हुन्छ उसमा उत्साह हुन्छ अनि उसले कसरी अघि बढ्ने भन्ने बारेमा सोच्दछ । उसले आफ्नो जीवनभरि नै आभारी रहनेछु भनेर सोच्दछ । उसलाई आफू जिउनुको तात्पर्य पनि थाहा हुन्छ । यसर्थ तपाईंको जीवनमा पनि शान्ति सम्भव छ र यो पक्का सम्भव छ ।

यस प्रेरणा पत्रिकामा प्रकाशित सामग्रीहरू- 'मानवता र मुस्कानको मूल्य', लघुकथा, चुटुकिला र 'शान्तिको अभावमा समृद्धि अधुरो हुन्छ !' लेखहरूको विषयवस्तु प्रेम रावतको सन्देशबाट साभार गरी अनुवाद गरिएको हो । उहाँ मानवता र शान्तिका विषयमा चर्चा गर्ने अन्तर्राष्ट्रिय वक्ता हुनुहुन्छ ।

आत्मज्ञान प्रचार संघ

सामाखुशी, काठमाडौं, फोन नं.: ०१-४९५२९९२/४९५२९८०

Email: agps@mos.com.np

शान्ति सन्देशका लागि आधिकारिक अनलाइन स्रोत

www.premrawat.com,

www.timelesstoday.tv, www.tprf.org

www.youtube.com/premrawatofficial

आफूलाई सच्चा प्रेम गर्दछौं भने तिमिले जीवनमा अरूलाई पीडा दिन सक्दैनौं । ✍️ -गौतम बुद्ध